

Visió nocturna

AMB BARRIL O SENSE

Crònica del diàleg entre Vicenç Villatoro i Francesc Torralba al Fòrum Fragmenta, moderat pel periodista Joan Barril.

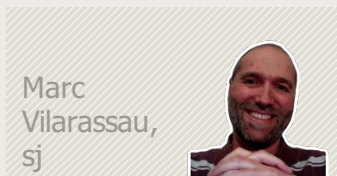
El Matí Digital es va fer present al Primer Fòrum de Fragmenta Editorial amb un selecte grup de joves, ben acompanyats del seu abnegat consiliari. La més que consolidada jove promesa, sortida de la pedrera del Matí, la senyoreta Anna Punsoda, ja ens ha brindat un relat de la trobada que espero hagi fet les seves delícies. Ara em toca a mi fer-los cinc cèntims de l'acte estrella de la jornada: la tertúlia, moderada pel periodista Joan Barril, entre Francesc Torralba i Vicenç Villatoro, autors del llibre "Amb Déu o sense", un intercanvi epistolar entre un creient i un no creient que va camí de convertir-se en el primer best-seller de l'editorial.

Joan Barril es va declarar encantat de poder contribuir amb la seva "moderació" a engrandir un noble projecte com el que representa l'editorial Fragmenta, segons les seves paraules, «una de les editorials més serioses, jo diria la més seriosa d'aquest país.» Es veu que el senyor Barril li ha agafat el gust a actes d'aquest gènere, diguem-ne religiós en el sentit ample, sobretot després d'haver declamat l'evangeli de sant Marc al Palau de la Música, dins el context de l'Atri dels Gentils, promogut per l'arquebisbat de Barcelona. Portar sant Marc al Palau «va ser com un acte de desagreujament a la profanació del Millet», va dir.

A Francesc Torralba, a qui coneix menys, el senyor Barril el va presentar com «el doctor en teologia més guapo que conec, i ara veuran quina veu té...» No tinc perquè desconfiar de la seva apreciació, el que tinc molt clar és que, a part de la veu, el discurs de Torralba és prodigiosament clar i d'una precisió germànica. No conec ningú que parli en forma escrita de la manera com ho fa ell: és com si algú li estigués dictant el discurs pel "pinganillo": quina facilitat i quina precisió! Segurament per això escriu

0

M'agrada Tweet +1

Marc Vilarassau, sj

Barcelona, 1968. Jesuïta i arquitecte. Ha estudiat el primer cicle de teologia a Barcelona i el segon al Centre Sèvres de París. S'ha dedicat a l'acompanyament de joves al col·legi Claver de Lleida i ara es dedica a la teologia. Professor de cristologia i d'escatologia a l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona i de Lleida. Sic Transit Cortisona Mundi.

Si no fos creient...

Sublim o patètic

+ articles

NEWSLETTER

Subscriu-te al newsletter del Matí

Correu electrònic

SUBSCRIU-TE

PUBLICITAT

FACEBOOK

Troba'ns a Facebook

Inscriu-te Crea un compte o inicia sessió

El Matí Digital M'agrada

El Matí Digital Nou article de Jordi Feixas sob

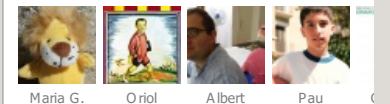
La falta de coherència del PS elmatí.cat

<p>El PSC fa perillosos equilibris

July 5 at 3:55am

El Matí Digital Marina Porras, sobre Kafka i e

A 308 persones els agrada El Matí Digital.

Maria G. Oriol Albert Pau

Complement social de Facebook

tants llibres i amb tanta solvència.

Amb en Vicenç Villatoro, el senyor Barril va ser més dur, potser perquè entre els dos hi ha molta més confiança i amistat. Va dir d'ell que és un seductor i ens va advertir que consideréssim severament les seves paraules, perquè amb l'èmfasi que posa al parlar és capaç de vendre't una moto sense que t'adonis. Quanta raó: a la segona intervenció ja ens havia hipnotitzat: «només estimem incondicionalment allò que no hem triat»; és clar, amb aquests encanteris, no hi ha serp que es resisteixi. L'afable prestidigitador va proposar una modificació a la clàssica divisió entre creients i no creients que a mi em va semblar genial: «mentre alguns creiem que estem "sols", altres creuen que hi ha "algú que els vetlla".» I és que en Villatoro, si és dels primers, no ho és per una mena d'opció ideològica, sinó per un incapacitat manifesta de creure en Déu, ell que es declara un «agnòstic admirador de les religions.» A diferència del que suposadament pensen alguns dels "seus", creu que el món seria pitjor i menys bell sense les religions. Així, confessa amb una honestetat que et desarma: «De la religió, m'admira l'edifici intel·lectual, la litúrgia, les catedrals, l'ètica..., l'únic que passa és que la idea de Déu, com allò que justifica i sosté aquest edifici, senzillament, no me la puc creure.»

En fi, suposo que ha quedat clar que vaig fruit immoderadament, tant del moderador com dels dos tertulians. Els aviso que aviat en podran gaudir també vostès del diàleg sencer que aviat penjaran a la xarxa els de Fragmenta. Els ho recomano encaridament. Al final de tot em vaig quedar amb les ganes de fer una pregunta que porto arrossegant des que vaig llegir el llibre de Fragmenta, una pregunta que el mateix Villatoro es fa en la carta número 34 (pàg.294) i que ell deixa sense resposta: «sense Déu, hi hauria monjos que es llevessin a les cinc per resar matines, cada dia, durant mil anys ininterrompudament?» Dit d'una altra manera, per emprar una expressió que utilitza l'escriptor en més d'una ocasió i que li he sentit també a la Pilar Rahola: «pot una "trampa al solitari" mantenir-se com a justificació del que fas cada dia, durant mil anys ininterrompudament?»

Dostoievsky fa un apunt a "Els dimonis" que a mi em sembla aquí més que oportú: «per fer un estofat de llebre, necessitem una llebre; per a creure en Déu, necessitem un déu.» Ignoro quina impressió els haurà quedat a vostès després de llegir aquesta crònica, però tal com vaig gaudir jo del diàleg i per molt que moderar a dos moderats podia semblar de bon principi una pèrdua de temps, per part meua ho tinc claríssim: molt millor amb Barril que sense.

09.05.12

0

472

Comenta

Nom *

Correu electrònic

Lloc web

Comentari *

EMA

© 2012 El Matí Digital
des de 1928

El Matí Digital no es responsabilitza dels articles
que no estiguin firmats per l'Editorial

[Avis legal](#)

[Mapa web](#)

fet a:

